

talte ved Fremsættelsen af Forslaget, at Grunden til, at Biskoppen skulde anbefale en saadan enstemmig Indstilling, var, at der kunde indtræde saa vanskelige Forhold, at Kirkens Tilsynsmænd maatte sige: Det er uforsvarligt. Men naar man saa tænker sig, at Biskoppen maaske kan sige om alle de tre Indstillinger: Det er uforsvarligt. Hvad saa? Den til den Tid siddende Minister er ved Loven bunden til at tage en af de tre indstillede. For øvrigt synes jeg, at naar man giver Menigheden den Ret, og Menighedens valgte Repræsentation bliver enig om at ville have den eller den Mand, maa det virkelig blive Menighedens egen Sag, hvorvidt Valget er forsvarligt. Saa megen Ansvarlighed kan man dog forlange, naar man giver Menigheden en saadan Ret. Med Hensyn til dette Afsnit IV udtalte den højtærede Minister ved Fremsættelsen forleden Dag, at han ikke vilde kalde det en Præstevalglov, men at der dog nok var noget af en Præstevalglov deri. Jeg synes nu, at man ikke med Rette vil kunne kalde det andet end en Præstevalglov. Endvidere udtalte den højtærede Minister, at en endelig Lov om Præstevalg ikke bør gives, før en endelig Ordning af Præsternes Lønningsforhold var truffen. Men hvem borger for, at dette Lovforslags Afsnit IV ikke er en endelig Præstevalglov. Der staar ingen — jeg kan i alt Fald ikke finde nogen — Bestemmelse, der anordner Midlertidighed.

Om Lovforslaget i sin Helhed maa jeg udtale, at jeg paa adskillige Punkter ikke sympatiserer med det, men jeg haaber, det kan komme i et Udvalg, hvor det saa forhaabentlig kan bearbejdes og behandles saaledes, at der vil komme et Forslag ud deraf med et mere tiltalende Udseende. Ved Fremsættelsen af Forslaget forleden udtalte den højtærede Minister, at han umaadelig gerne vilde have fremlagt en Præstelønningslov og Præstevalglov samtidig, da den Maade, hvorpaa Præsterne lønnes nu, hverken er tidssvarende eller forsvarlig. Efter dette burde den højtærede Minister egentlig have ventet med at fremsætte nærværende Forslag, indtil en Lønningslov samtidig kunde være forelagt, især da Bemærkningerne til Lovforslaget tyde paa, at dette vil kunne ske i en ikke alt for fjern Fremtid.

I Bemærkningerne til Lovforslaget udtales det, at Ministeriet ikke har ønsket at fremsætte Lovforslag angaaende Kirkeraad, da Ministeriet har den Opfattelse, at et saadant i alt Fald for Tiden snarere

vilde svække end styrke Sammenholdet i Folkekirken. Deri kan jeg nu ikke være enig med den højtærede Minister, idet jeg tror, det tværtimod vilde styrke Sammenholdet, at Menighedsraadene have en saadan samlet Institution at kunne holde sig til. Jeg maa tillade mig at henvise til, at den højtærede Minister har udtalt sig særdeles rosende om det kirkelige Udvalgs Arbejde, og det nævnte Udvalg har dog i sin Betænkning udtalt, at det ikke kan tilraade Lovgivningsmagten at gennemføre en Lov om Menighedsraad og Præstevalg uden samtidig at gennemføre en Lov om Kirkeraad. Jeg maa derfor beklage, at den højtærede Minister ikke samtidig med dette Lovforslag har kunnet forelægge et Forslag om Kirkeraad.

Med Hensyn til det andet Forslag, Forslag til Lov om Tillæg til Lov om Brug af Kirkerne af 15. Maj 1903, skal jeg sige, at det jo er anerkendt fra alle Sider, at det er et Forslag, man synes om, og derfor vil jeg anbefale det til velvillig Behandling.

Dinesen: Jeg deler de Betragtninger, som ved Begyndelsen af Behandlingen af disse Spørgsmaal bleve fremsatte af det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) med Hensyn til den Skæbne, som Sagen led i forrige Samling. Jeg er med ham enig i, at det var en uheldig Omstændighed, at vi den Gang fik et Brud paa den Udvikling, der var kommen i Gang ved Indførelsen af Menighedsraadsloven, derved, at Sagen faldt bort under dens Behandling her i Tinget. Jeg vil imidlertid ikke skjule, at jeg ved at lægge Mærke til den Luft, hvori Sagen i Aar synes at være kommen til at bevæge sig, mener, at det ser ud, som om det Nederlag, Sagen led i Fjor, kan blive en Sejr for den i Aar, ikke alene i Retning af, at der kan komme en bedre Lov ud af Forslaget, i alt Fald en Lov, som i visse Henseender har Fortrin fremfor den Lov, vi behandlede i Fjor, men tillige i Retning af, at den synes at kunne blive gennemført med større Tilslutning og noget større Forstaaelse, end der var forrige Aar. Jeg skønner ikke rettere, end at det, der skete i Fjor, var et Brud paa den Udvikling, der har fundet Sted.

Jeg ser paa den kirkelige Lovgivning i Almindelighed saaledes, som den højtærede Minister udviklede det, da han forelagde disse Forslag, at den er foregaaet skridtvis. Hver Gang Livet har antaget en saadan Form, at der var Trang til en